

Het allergrootste en allermooiste cadeau

Ds. J. IJsselstein – Johannes 3:16 – Na kerst (eenvoudige preek kinderen)

Liturgie:

Psalm 2:4

Lezen Johannes 3:1-17

Psalm 25:2,3,(5,6)

Psalm 81:12

Psalm 138:3

Jongens en meisjes, het is niet makkelijk om met kerst en (straks) met oud en nieuw zo vaak en lang stil in de kerk te moeten zitten. Je bent er misschien wel een beetje moe van geworden. En soms was de preek misschien ook wel een beetje moeilijk te begrijpen. Dat snap ik. Daarom zal ik vanmorgen proberen om niet zo moeilijk te preken. Dat is wat ik voor jou probeer te doen. Probeer jij dan om toch nog een keer heel goed te luisteren. En bid ondertussen in je hart of de Heere Zijn woorden voor je wil zegenen.

De tekst voor de preek staat in Johannes 3, in het 16^e vers. Johannes 3:16, waar we het Woord van de Heere als volgt lezen:

Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

De preek gaat over (dat is het thema):

Het allergrootste en allermooiste cadeau.

We letten samen op vier vragen:

De eerste vraag is: *Wie geeft dat cadeau?*

De tweede vraag is: *Aan wie* wordt dat cadeau gegeven?

De derde vraag is: *Wat is dat* allergrootste en allermooiste cadeau?

En de vierde vraag is: *Wat is de bedoeling* van dat cadeau?

Dus: Het allergrootste en allermooiste cadeau

1. Wie geeft het?

2. Aan wie?

3. Wat is het?

4. Wat is de bedoeling ervan?

We beginnen met de eerste vraag:

1. Wie geeft dat allergrootste en allermooiste cadeau?

Jongens en meisjes, als jullie een mooi cadeau krijgen, van wie krijg je dat dan?

Je zegt: van papa of mama, of van opa en oma. Het liefst wil ik natuurlijk het cadeau hebben, dat ik op mijn verlanglijstje geschreven heb, dat ik *zelf gevraagd* heb.

Dat begrijp ik. *Wat is* eigenlijk ‘een cadeau’?

‘Een pakje, mooi ingepakt in papier...?’

Ja, dat klopt. Maar waarom noem je dat ‘een cadeau’, en niet bijvoorbeeld ‘een ding of een doos’?

Nou, het woord cadeau betekent eigenlijk: iemand *geeft* het aan je. Niet per se omdat je ervoor gewerkt hebt, maar je *krijgt* het gewoon.

Papa of mama werken om geld te *verdienen*. Zij krijgen *loon* van hun baas. Dat *verdienen* ze.

Een cadeau krijg je niet omdat je het verdient omdat je ervoor gewerkt hebt, maar omdat diegene die het aan je geeft *van je houdt*. Omdat hij of zij je liefheeft.

De Bijbel noemt dat *genade*. Een onverdiende gift, een onverdiend cadeau.

Jazeker, een cadeau kan je *vragen*. Je mag een verlanglijstje schrijven. Cadeaus mag je vragen, aan mensen, maar ook aan de Heere God.

Welke cadeaus vraag jij eigenlijk aan de Heere, als je bidt? Of..., vraag je helemaal niets? Nee? Heb je dan niets nodig van de Heere? Heb je alles al?

Nee, zeg je, ik vraag als ik bid om leuke vrienden, of de meester en juf op school aardig zullen zijn, ik vraag om een leuke verjaardag, om mooie cadeaus, bijvoorbeeld om een nieuw fiets of om een spelcomputer.

O, dus je vraagt aan de Heere God niet *één* cadeau, niet *één speciaal* cadeau, maar je vraagt aan de Heere heel veel cadeaus.

Maar wat is dan voor jou het allergrootste, het allerbelangrijkste cadeau waar je voor bidt? Want daar gaat de preek over!

Trouwens, eigenlijk niet over wat *wij*, maar over wat *de Heere* het allergrootste cadeau vindt. Luister nog maar een keer naar de tekst van vanmorgen:

*Want alzo lief heeft **God** de wereld gehad, dat **Hij** Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.*

Dit gaat over het allergrootste en allermooiste cadeau, dat..., *Wie* gegeven heeft?

Dat **God** gegeven heeft.

Hij gaf en geeft Zijn Zoon, de Heere Jezus Christus.

Dus, punt 1 van de preek is: *Wie geeft* het allergrootste en allermooiste cadeau?

Het antwoord is: **de Heere God**.

God, de Heere, die de wereld gemaakt heeft. Die Adam en Eva in het paradijs geschapen heeft. God hield van Zijn wereld, en vooral van de mensen die Hij gemaakt had.

En zij, Adam en Eva, hielden van God.

Maar uiteindelijk gingen ze toch *weg* van de Heere. Ze luisterden niet naar Zijn stem, ze waren Zijn stem ongehoorzaam. Ze zondigden tegen de Heere. En daarom moesten ze weg uit het paradijs. Daarom moesten zij de dood sterven.

Dat, zo zegt de Bijbel, is het loon op de zonde (Romeinen 6:23). Dat is wat zij *verdienden*. Maar *wij* hebben die zonde van Adam ook, en *wij* doen precies hetzelfde als hij: zondigen tegen God. Dus ook *wij* verdienen dat loon, die straf voor onze zonden. Het is een hele erge straf: ook wij moeten sterven. En daarna is er nog een straf die altijd duurt, de eeuwige straf.

Ik denk dat je daarom wel eens of vaker *bang* bent om te sterven. Omdat je voelt in je hart: als ik sterf, dan krijg ik het loon, de straf die ik met mijn zonden verdiend heb.

God gaf en geeft, zo zegt onze tekst, Zijn Zoon, de Heere Jezus Christus. Waarom? Dat staat erbij: Omdat God **liefheeft**, omdat Hij **houdt van** Zijn wereld. De Bijbel vertelt ons heel veel dingen over de Heere, maar ook en vooral dat God *liefde* is. De Heere is vol van leven en van liefde (1 Johannes 4:9).

Wanneer is dat eigenlijk begonnen? Wanneer ging God liefhebben, wanneer ging de Heere ‘houden van’?

Eigenlijk kan je die vraag over de Heere *zo* niet stellen. Want de Heere God verandert nooit. Dus als Hij nu liefheeft, dan was dat vroeger ook al *zo*. Dan was dat heel vroeger, in de eeuwigheid ook al *zo*. En als Hij in de eeuwigheid (eindeloos lang voordat de wereld begon) al liefhad, dan is dat nu nog steeds *zo*.

En die liefde van de Heere God is **zo** groot, ‘**zo** lief heeft God de wereld gehad’, dat Hij iets gegeven heeft, wat wij absoluut niet verdienen!

Wat dan? Dat cadeau, dat allermooiste en allerbelangrijkste cadeau!

We zullen straks zien wat dat cadeau is.

Maar eerst even onze tweede vraag:

2. Aan wie gaf Hij dat allergrootste en allermooiste cadeau?

Nog een keertje luisteren naar de tekst:

*Want alzo lief heeft God **de wereld** gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft.*

Dus God heeft dat allermooiste en allergrootste cadeau, waar we vanmorgen over nadenken, gegeven aan **de wereld**.

Wat is dat? Wie zijn dat?

De wereld, dat zijn *niet* de bomen en de planten, of de dieren en vogels.

De wereld, dat is ook *niet* het kwade, de zonde van de mensen. Want God wil de zonde niet. Die heeft Hij *niet* lief.

De wereld, dat zijn de *mensen*. Die ongehoorzame mensen, die tegen God gezondigd hebben. En die daarom ook weggestuurd zijn uit het paradijs. Die mensen, die redding nodig hebben. Kijk maar in je Bijbeltje in vers 17: die wereld *moet door Hem behouden*, die moet door Hem gered worden.

Met andere woorden: die wereld is *verloren*. Die is God kwijt. Die is eindeloos ver weg van God. En dat doet de Heere, om zo te zeggen, heel veel verdriet.

Want de wereld was zo mooi geschapen. En die eerste mensen, Adam en Eva, zij waren het mooiste van wat God had gemaakt. Maar zij en wij hebben het allemaal stuk gemaakt. En sindsdien is de wereld slecht.

De wereld, dat zijn wij... Ons hart is slecht en verloren. Wij zijn vijandig tegenover de Heere en willen niet naar Hem luisteren.

Ik vertelde je zojuist, dat God *liefde* is. Je zegt: dat is waar, maar nu ik hier aan denk, nu moet u volgens mij ook zeggen, dat God een *boze* God is. Want de Bijbel zegt toch, dat God Zich vertoort over de zonde?

Ja, dat laatste is waar. Maar God is *geen* boze en wrede God. Het is anders.

God had Adam en Eva lief. Maar zij luisterden niet naar Hem. Zij werden ongehoorzaam en zondigden tegen de Heere.

Wat is dat eigenlijk: zondigen tegen de Heere?

Zonde doen tegen God is eigenlijk *op Gods liefhebbende hart trappen*.

Stel je even voor. Je hebt een hele lieve vader en moeder. Ze zijn altijd lief voor je.

Maar als jij ineens hele lelijke dingen tegen ze gaat zeggen, dan worden ze toch boos.

Want? Waarom? Ze worden boos, omdat je hun *liefde* knakt. Je trapt op hun liefhebbende hart!

Zo *botst* onze zonde tegen God, zo *trappen* we met onze zonden op Gods liefhebbende hart.

Want God is niet alleen liefde, maar Hij is ook eerlijk (de Bijbel noemt dat ‘rechtvaardig’) en heilig. En heilig wil zeggen: God *wil* de zonde niet! De zonde past niet bij Hem.

Zonde botst met Wie God is. Hij wil er absoluut niets mee te maken hebben.

Dus wie zonde doet, wijst de liefde van de Heere af, trapt Hem op Zijn liefhebbende hart, en maakt dus dat de Heere (zoals de Bijbel dat noemt) toornig wordt.

Maar tegelijkertijd heeft de Heere (dat zien we in onze tekst) met de mensen die zonden gedaan hebben en doen, zoals jij en ik, *diep medelijden*. De Heere heeft diep medelijden in Zijn hart met Zijn wereld, dat wil zeggen: met ons allemaal (Psalm 145:9).

Ik kan heel veel voorbeelden noemen, maar ik noem er één om dat nog even goed te laten zien. De Heere zegt bijvoorbeeld door de profeet Ezechiël: Ik vind het niet fijn, als zondaars de dood sterven. Ik vind het niet fijn, dat zij zelf het loon voor hun zonden uitbetaald krijgen. Ze verdienen het wel, ze zijn er zelf wel de schuld van, maar: Ach, wilden ze toch maar naar Mij terugkomen! En daarom zegt de Heere door middel van Ezechiël ook: Zondaars, zondige kinderen, kom terug naar Mij! Bekeer je tot Mij! (Ezechiël 33:11)

Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft.

Sommige mensen denken, dat het in deze tekst bij het woord ‘wereld’ over bijzondere mensen gaat. Bijvoorbeeld over bekeerde mensen of over mensen die nog bekeerd zullen worden. Maar nergens in de Bijbel wordt voor zulke mensen het woordje ‘wereld’ gebruikt. Wereld is in de Bijbel: *zondige wereld*.

En iedereen van ons is lid van die zondige wereld. En alle mensen die de boodschap van de Bijbel horen, zijn van die *zondige wereld*. En niemand zou ooit kind van de Heere zijn geworden, los van die liefde van God tot die *zondige wereld*!

De Heere God had en heeft intens medelijden met zijn wereld, met de mensen die door Hem gemaakt zijn. Met papa en mama, met opa en oma, met je broers en zussen, met je vriendjes en vriendinnetjes, met *jou*...

Omdat je leventje zo ellendig en naar is. Zonder God. Met heel veel zonden, met heel veel verkeerde dingen, die je tegen de Heere en tegen de mensen gedaan hebt.

En het loon daarvoor wordt straks aan je gegeven. Je moet de dood sterven...

Maar God *zoekt* je. Hij roept je *terug*. En zegt: Mijn zoon, m'n jongen, Mijn dochter, m'n meisje, geef Mij je hart. Geef dat zondige en vuile hart van je toch aan Mij (Spr. 23:26)!

Want Ik heb *de* oplossing voor al je ellende. De *enige* oplossing.

Zo groot, zo onbegrijpelijk groot was Mijn liefde tot Mijn wereld, dat ik Mijn Zoon gegeven heb, Mijn eniggeboren Zoon, om dat allergrootste probleem van de wereld op te lossen.

Daarom heb Ik aan de wereld *Mijn eniggeboren Zoon* gegeven. Eerst aan de Israëlieten, maar daarna ook aan alle volken van deze aarde (Johannes 1:12,13; 8:31-39).

Ik heb Hem gegeven voor iedereen. Dat wil zeggen: Iedereen mag van Mijn gift, die Ik gegeven heb, *gebruik maken*.

Van? Van wat? Van Wie? Want Wie of wat is die grote gift, dat allergrootste en allermooiste cadeau?

We zien het in het derde punt van de preek, maar we gaan eerst zingen, Psalm 81:12.

- - - - -

We gaan verder met het derde aandachtspunt van de preek over het allergrootste en allermooiste cadeau.

Wie gaf en geeft dat allermooiste geschenk? **God**.

Aan wie? Aan de **wereld**.

3. Maar **wat of Wie** geeft Hij dan?

Luister nog maar een keer naar de tekst:

Want *alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij **Zijn eniggeboren Zoon** gegeven heeft.*

Hij heeft Zijn eniggeboren Zoon, de Heere Jezus Christus gegeven.

Laten we eerst even eerlijk tegen elkaar zeggen, of wij daar nu wel of niet om *gevraagd* hebben. Want ik zei in het begin: jij en ik, wij krijgen liefst veel cadeaus op onze verjaardag, en vooral *die* dingen die we zelf *gevraagd* hebben.

Maar laten we eerlijk zijn: dit is een gift, dit is een cadeau uit de hemel, waar *niemand* in de wereld om gevraagd heeft!

Maar, God de Vader in de hemel heeft Hem wel *gegeven*. Als een gift.

In de eeuwigheid had de Heere het al besloten, om die gift te geven. Wij mensen hoorden het voor het eerst in het paradijs, toen de Heere de moeder van alle beloftes gaf: Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, tussen uw zaad en tussen haar Zaad. Dat zal u de kop vermorzelen en u zult het de verzenen vermorzelen (Genesis 3:15).

En God *deed* wat Hij beloofde.

Hij *gaf* Zijn eniggeboren Zoon in Bethlehem.

Maar Hij *gaf* Zijn Zoon vooral ook op *Golgotha*. Daar werd die grote Gift van God aan het kruis gehangen om voor de zonde te betalen.

Want het woord ‘*geven*’ in de tekst, wijst niet alleen op het liefdevol geven van een mooi *cadeau*, maar het wijst vooral ook op het geven van een *offer*. Op het geven van een offer, dat *geslacht* moest worden. Voor de zonde.

Zoals de Heere tegen Abraham zei:

Abraham, neem nu uw zoon, uw enige, die u liefhebt, Izak, en ga heen naar het land Moria, en offer hem daar tot een brandoffer (Genesis 22:2).

Zo heeft de Heere Zijn liefste Zoon als een offer gegeven.

Om...? Om echt te sterven aan het kruis.

Later zegt Paulus: God heeft Zijn Zoon *niet gespaard*, maar Hij heeft Hem *overgegeven* (Romeinen 8:32). God gaf Hem over, met het doel om te lijden en te sterven aan het kruis.

Wat een geweldige gift! Wat een geweldig cadeau! Wat een onverdiende genade!

Zonder dit, kon er niemand van ons zalig worden.

Want: de wereld deed niets. De mensen deden niets en konden niets doen.

Niemand vroeg naar God, en niemand vroeg om een Zaligmaker.
Maar God had in de eeuwigheid een plan gemaakt. En Hij deed wat Hij had besloten.
Hij gaf **Zijn liefste Zoon**.

Over dat laatste, moet je even rustig nadenken. Over: hoe bijzonder dat is.
Een zoon geven, en dan nog wel je enige zoon, je allerliefste zoon.
Wie van de vaders hier wil zijn zoon kwijt? Wil je pappa jou kwijt? Nee toch?
Jouw pappa of mamma zouden misschien wel *voor jou* willen sterven.
Maar, zouden ze *jou* willen laten sterven? En dan nog niet eens voor een vriend of
vriendin, maar voor een heel *slecht* mens?
Zouden papa en mama *jou* geven om diep vernederd worden? Om te slapen in een kribbe?
Om te hangen aan een kruis? Om naakt, een vervloekte dood te sterven?

Zie je hoe *groot* de liefde van de Heere God is? Hij gaf niet een mens van de duizenden
mensen van deze wereld, of een engel van de miljoenen engelen in de hemel.
Maar gaf het liefste wat Hij had: Zijn enige, Zijn eniggeboren Zoon. Om *Hem* te laten
sterven aan het kruis.
Kijk maar in je Bijbeltje in vers 14 en 15. Zoals Mozes de koperen slang omhoog
gehouden heeft in de woestijn, toen mensen door giftige slangen gebeten waren, om hun
zonden(!), zo moest ook de Heere Jezus verhoogd worden aan het kruis, voor mensen die
tegen God gezondigd hadden. En *daarom* gaf God Hem aan deze wereld!

God gaf het liefste wat Hij had, voor een *vijandige* wereld, die Hem haatte en die alles
deed wat God niet wilde. Want *zo* lief, *zo* heel erg lief, *zo onbegrijpelijk* lief, heeft God
deze verloren wereld gehad, dat Hij Zijn lieve Zoon gegeven heeft.

Hij gaf Zijn Zoon als *Zaligmaker van deze wereld* (Johannes 4:42, 1 Johannes 4:14).
Zo wordt de Heere Jezus in de Bijbel genoemd: de Zaligmaker van de wereld, de
Behouder van alle mensen (1 Timotheüs 4:10).

Dat betekent dat precies? Nou, denk bijvoorbeeld maar aan een dokter. Als een bepaald
dorp een dokter heeft, dan is die dokter *de dokter van het hele dorp*.
Dat wil zeggen: iedereen die ziek is, mag naar hem toe gaan. Iedere zieke is welkom in de
praktijk van de dokter. De deur van de praktijk staat open voor iedereen! En hij wil
iedereen helpen. Hij stuurt niemand weg.

Zo hebben ook wij een hemelse Dokter gekregen, als de allergrootste en allermooiste gift
uit de hemel.

Om...? Om naar Hem toe te gaan. Dat is de bedoeling van de Heere met het geven van
Zijn Zoon. Dat zien als laatste nog in het vierde punt van de preek.

4. Wat is de bedoeling van dat allergrootste en allermooiste cadeau?

Wat is de bedoeling van die gift van de Heere, van dat *geven* van de Heere Jezus aan de
wereld? *Waarom* is Hij aan de wereld gegeven? Aan zondige mensen? Aan ons, aan jou?
Waarom wordt Hij ook nu, als je naar de preek luistert, als een gift aan je aangeboden?
Want dat is wat de dominee al prekend, namens de Heere zegt: Hier is de Zaligmaker! Die
je zonden wil vergeven en die je wil en kan redden van de dood!
Wat is de *bedoeling* van de Heere daarmee? Wat *wil* de Heere daarmee?

Luister nog een keer naar de tekst: Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, **opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.**

Het doel van de Heere is dus: dat iedereen die in Hem, in de Heere Jezus gelooft, niet verloren zal gaan, maar eeuwig leven zal hebben.

Trouwens, dat de Heere dat *zo* moet zeggen, is eigenlijk heel erg. Dat betekent namelijk, dat Hij Zijn Zoon aan de wereld en aan ons gegeven heeft, en nu ook persoonlijk aan je wil geven, maar dat het blijkbaar niet *zo* is, dat iedereen ook echt *in Hem gelooft*.

Dat wil zeggen: Niet iedereen *wil die gift hebben!*

Er zijn heel veel mensen die dat cadeau afslaan en zeggen: ‘Nee, dank U wel! Ik heb genoeg. Ik heb Hem helemaal niet nodig. Houd Hem maar voor Uzelf! Ik wil... niets met U te maken hebben!’

De Bijbel zegt het *zo*: Het licht is in de wereld gekomen, het licht is aan de wereld gegeven, maar de mensen *wilden* dat licht niet. Ze hebben het donker, de duisternis van hun zonden, liever gehad dan het licht van de Heere Jezus (Johannes 3:19).

Zij hebben Hem verworpen. Dat wil zeggen: ze hebben Hem weggegooid.

Toen ze riepen: Kruis Hem. Letterlijk: *Weg met Hem* (Johannes 19:15)!

En *zo* is het *nog steeds*. Ook *hier* en *nu* in de kerk.

Er zijn heel veel mensen die de Heere Jezus *niet willen* hebben. Die Hem weigeren, die zeggen: Nee, ik wil Hem niet. Die genade, die gift, dat allergrootste en allermooiste cadeau, het is goed voor anderen, maar niet voor mij!

Want...? Waarom zeggen ze dat eigenlijk?

Ze zeggen dat, omdat ze denken: Als ik deze gift, als ik dit cadeau van de Heere aanpak, dan zeg ik daarmee eigenlijk, dat ik ook bij de *wereld* hoor. Dat mijn hart ook *zo* slecht is. En heel veel mensen zijn veel te trots om dat toe te geven!

Hun hart is vijandig, en daarom weigeren ze deze gift van de Heere! Ja, ze willen helemaal niets met God te maken hebben. Hoe netjes ze aan de buitenkant ook zijn...

Je zegt: Maar, kan ik dan *zo* maar de Heere Jezus aanpakken, en zeggen: ‘Fijn, omdat God de Vader in de hemel Hem aan de wereld gegeven heeft, daarom is Hij nu, vanaf vandaag, ook van mij?’

Als je het hoofdstuk van de preek, Johannes 3, goed leest (je moet het thuis nog maar eens een keer lezen), dan zul je merken dat het in dit hoofdstuk gaat over het gesprek tussen de Heere Jezus en Nicodemus.

Hij, Nicodemus, vindt zichzelf ook best wel goed. Hij vindt Jezus goed, maar *zichzelf* ook. Maar dan zegt de Heere Jezus tegen hem: Nicodemus, alleen als je opnieuw geboren wordt, alleen *dan* kan je het Koninkrijk van God binnengaan (vers 3).

Met andere woorden: Nicodemus, je hart is *zo* slecht, je hebt een hele nieuwe geboorte, je hebt een heel nieuw hart, een heel nieuw leven nodig.

Anders *kan* je niet en anders *wil* je niet. Anders weiger je de gift van God. Anders zeg je tegen dat allermooiste en allergrootste en enige cadeau, tegen Mij (de Heere Jezus) ook: Nee!

Je zegt: ‘Nou, dan weet ik niet meer zo goed, wat ik moet doen. Er is dus blijkbaar maar één oplossing voor mijn zondige hart, en dat is de gift van Gods genade, de Heere Jezus Christus. Maar mijn hart is zo slecht, dat ik Hem *niet wil hebben*. Ik wil alles liever zelf oplossen. Het is waar: als de Heere zegt, dat ik ook bij de *wereld* hoor, dan voel ik in mijn hart dat ik een beetje geïrriteerd raak. Dan denk ik: Huh, ik van de wereld? Nee, ik ben van de kerk.’

Je zegt: ‘Nou, dan moet ik maar wachten tot de Heere iets gaat doen. Misschien nu, misschien later als ik groot ben.’

Nee, *dat* moet je niet denken. Denk even aan het volgende verhaal.

Ergens, ver weg, woont een heel arm jongetje. Een jongetje, dat ook nog gehandicapt is, want hij heeft wel benen, maar geen armen. En (dat is nog erger) hij heeft ook geen vader en moeder meer. Iedere dag moet hij bedelen om geld.

Bedelen, dat wil zeggen: je hand ophouden en vragen: ‘Meneer, mevrouw, mag ik wat geld van u?’ Maar ja, dat is moeilijk. Want als je geen gezonde armen hebt, dan kan je ook niet je hand uitsteken om geld te vragen. Maar gelukkig, hij leeft nog wel.

Op een dag komt er een vriendelijke meneer bij hem langs. Hij kijkt naar zijn versleten schoenen en zegt: ‘Jongen, dat gaat zo niet. Jij krijgt nieuwe schoenen van mij.’

Hij gaat naar de winkel en even later is hij terug met een paar nieuwe schoenen.

Hij zegt: ‘Hier, trek ze maar aan. Dit is mijn cadeau. Voor jou. Gratis! Niet omdat je iets voor me gedaan hebt, niet omdat je iets verdient. Het is geen loon, maar het is een gift.

Het is een cadeau! Pak ze maar aan, doe ze maar aan je voeten.’

Nu kan hij twee dingen gaan doen.

Hij *kan* gaan huilen. Of hard wegllopen op zijn oude schoenen. Hij kan boos tegen die meneer zeggen: ‘U ziet toch, dat ik zelf mijn schoenen niet kan aantrekken, omdat ik geen handen heb...!’

Maar, als hij dat doet, trapt hij eigenlijk op het vriendelijke hart van die meneer. Hij maakt hem misschien wel boos. En dat moet hij natuurlijk niet doen.

Wat dan wel?

Het andere wat hij kan doen, is dat hij zegt: ‘Meneer, ik vind het heel bijzonder. Niemand heeft nog ooit zulke mooie schoenen als cadeau aan mij gegeven. Maar u ziet, omdat ik geen goede armen heb, kan ik ze zelf niet aanpakken. Ik kan ze zelf niet aantrekken. *Wilt u het alstublieft voor me doen...?*’

Ik weet het zeker: terwijl hij hem vriendelijk aankijkt, trekt die meneer met zijn eigen handen hem die oude schoenen uit en doet hij voor hem die nieuwe schoenen aan.

Zal dat jongetje niet blij zijn? Zeker weten van wel! Hij zal zeggen: ‘Meneer, ik houd van u. Misschien mag ik wel met u mee naar uw huis. Misschien mag ik wel altijd bij u blijven.’

Hier, zegt de *Heere God*, hier is het mooiste wat Ik je kan en wil geven. Je hebt het niet verdiend. Het is geen loon, maar genade.

Het is Mijn Zoon, Mijn enige en allerliefste Zoon. Ik heb Hem de ergste straf op de zonde laten dragen, aan het kruis op Golgotha.

En, hier, zegt de *Heere Jezus*, hier ben Ik. Ik ben gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren was.

Wat zegt u? Wat zeg jij?

Of, zeg je niets? Haal je je schouders op? Speel je rustig door in je bank, terwijl je niet zo goed luistert naar de preek? Loop je straks weg, terwijl je alles weer direct vergeet?

Ga je, terwijl de Heere nu het allermooiste en allergrootste geschenk aan je geven wil, straks *weer* met niets naar huis?

Alsjeblieft, doe dat niet!

Misschien krijg je dit cadeau nooit meer aangeboden. Misschien was dit de laatste keer...

En een *ander* cadeau waarmee je kan leven en sterven is er niet. Dit is het *enige* cadeau, dat je straf wegneemt (de Bijbel zegt: je zal niet verderven, je zal niet omkomen), en dat je eeuwig leven geeft.

Niet niks zeggen! Niet je schouders ophalen! Niet weer doorgaan en alsmaar vragen om allerlei andere cadeaus!

Maar kijk deze Heere in de hemel en deze Heere Jezus, die nu in de preek weer voor je staat, in gedachten aan. Met verdriet. Schaam je om wat je gedaan hebt. En zeg biddend in je hart:

‘Heere, U woont in de hemel. U hebt een hart vol liefde. Maar U haat mijn zonden. Die passen niet bij Uw heiligheid.

Ik heb gezondigd. Ik ben ongehoorzaam geweest. Die verloren wereld, dat ben ik.

Maar nu heb ik vanmorgen gehoord over die allergrootste gift van u, over Uw enig geliefde Zoon.

Zoveel liefde en medelijden had U, ook met mij, dat U me niet wilde loslaten. Ook vanmorgen stond U weer voor me, met Uw lieve Zoon. Weer heb ik gehoord, dat U eeuwig leven en zaligheid belooft, als ik in de Heere Jezus geloof.

Ik weet, Heere, dat U dat belooft, niet om me te laten denken dat ik *zelf* kan geloven. Maar U hebt toch Zelf gezegd: Ik wil erom gebeden worden? (Ezechiël 36:37)

Daarom, Heere, hier ben ik. *Geef* me alstublieft toch dat geloof in U en in de Heere Jezus Christus. Geef me toch alstublieft een nieuw hart, een nieuwe geboorte en een nieuw leven.

Ik verdien het niet. Ik verdien de dood als het loon op mijn zonde, en niet het eeuwige leven.

Daarom, o Heere, niet om mij, maar *om U*, om Uw eer en om Uw Naam, om Uw Heere Jezus, red mijn ziel!

Ik ben verloren en ik ga verloren, als U mij niet redt. Als U me niet Zelf Uw Zoon in mijn handen drukt en in mijn hart legt.

Help me, Heere. Was mijn zonden genadig weg om het bloed van de Heere Jezus.

Omdat, Heere, mijn zonden vele zijn, maak om Jezus’ wil mij rein.

Amen.